

Noaren ametsa

Bazen behin, mendi leunez eta lore-zelaiez inguratutako herrixka lasai batean, Noa izeneko neskato bat bizi zen. Noak zazpi urte zituen eta jakin-mina eta ausarta zen aldi berean. Gau batean, ilbetea zeruan distiratzen ari zela eta izarrek diamanteak bezala distiratzen zuten bitartean, Noa lotara joateko prestatu zen.

Pijama jantzi eta gurasoei gabon esan ondoren, Noa ohean etzan zen, pelutxez eta bere manta gogokoenaz inguratuta. Hala ere, nekatuta egon arren, begiak ez zituen ixten. Bere burua abenturez eta istorio zoragarriz beteta zegoen.

Bihotzean desio bat eginez, Noak begiak itxi eta magiaz betetako mundu bat imajinatzen hasi zen. Bat-batean, baso sorgindu batean aurkitu zen bere burua, non zuhaitzek sekretu zaharrak xuxurlatzen zituzten eta loreek ilargiaren argitan distiratzen zuten. Baso honetan, hosto eta haize bakoitzak ahaztutako ipuin eta kondairak zituela zirudien.

Basoan zehar ibiltzen ari zela, Noak Oscar izeneko hontz jakintsu bat ezagutu zuen. Oscarrek begi handi eta atseginak zituen, eta Noa baso sorgindutik Ametsen Haranera gidatzea eskaini zion, haurrek amets gozoenak eta lasaienak aurkitzen dituzten leku batera.

“Ametsen Harana leku magikoa da, non zeruko izar bakoitzak amets bat adierazten duen”, azaldu zuen Oscarrek elkarrekin hegan egiten zuten bitartean, sehaska-kantak abesten zituzten zuhaitz eta errekatxoen gainetik igaroz.

Azkenik, izarren argi leunak argiztatutako soilgune batera iritsi ziren. Soilgunearen erdian, laku lasai bat zegoen, non ilargiaren argia islatzen zen, dantzan ari ziren argien ikuskizun bat sortuz.

“Hemen zain dituzu zure ametsak”, esan zuen Oscarrek, lakura seinalatuz. Noa hurbildu eta uretara begiratu zuen. Bere islan, inoiz imajinatu zituen abentura zoragarrienak ikusi zituen: lurralde urrunetara egindako bidaiak, izaki fantastikoekin adiskidetasunak eta altxor ezkutuen aurkikuntzak.

Liluratuta begira zegoen bitartean, Noak konturatu zen gero eta logura handiagoa sentitzen hasi zela. Begiak astun zituen, eta bake eta lasaitasun sentsazio batek inguratzen zuen. Ametsek eramaten uzteko garaia zela jakinda, Noak Oscarri eskerrak eman zizkion eta lakuaren ertzean etzan zen, ametsek gauean zehar gidatzen utziz.

Pixkanaka, baso sorgindua eta Ametsen Harana desagertu egin ziren, eta Noa bere ohean aurkitu zen berriro, arnasa sakon eta leunki hartzen. Baso sorginduaren magiak eta Oscarren konpainiak beren lana egin zuten, eta orain Noa bakean lo egiten zuen, abentura berriez amesten.

Gauero gau, Noak ikasi zuen amets gozoenetarako bidea desio batekin eta irudimen mugagabe batekin hasten dela. Ezinegona sentitzen zuen bakoitzean, baso sorgindura eta Ametsen Haranera egindako bidaia gogoratzen zuen, eta horrek irribarre batekin lo hartzen laguntzen zion.

Eta horrela, ametsen munduan, Noa zoriontsu bizi izan zen betiko, mundu berriak arakatuz gauero, goizeko eguzkiak bere izpi beroekin esnatu eta abentura berri bat zain izan arte esnatzean.